

Gerbiamasis Poete Antanai Baranauskai,

rašau Jums šį laišką, norėdama padėkoti už pastangas saugoti ir ginti lietuvių kalbą, tarmių tyrinėjimus bei nuostabiai aprašytą Anykščių šilėlį, išgarsinusį mano gimtąjį miestą ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje. Jūsų poema svarbi kiekvienam Anykščių krašto bei Lietuvos gyventojui, nes kalba iš širdies į širdį kaip reikia mylėti savo kraštą ir juo didžiulis.

Aš pati, kaip ir Jūs, esu iš Anykščių – miesto, kalnais apriesto. Pastaruoju metu dažnai apsilankau šilelyje, einu puikiai žinomu žmonių išmintu taku, klausausi Šventosios, grožiuosi nesurokuotomis pušelėmis ir jų kvietkuotomis viršūnėmis. Labai noriu Jums, Poete, pasakyti ir Jus pradžiuginti, jog kitaip, nei Jūsų poemos to meto dabarties vaizdinyje, šiuo metu šilėlis yra pilnas gyvybės: žaliuojančių medžių, giedančių paukščių, uliojančių žvėrelių, besišypsančių vaikštinėtojų, kvėpuojančių neapsakomu šilėlio aromatu. Kaip gera, kad jau nuo pat ankstyvo pavasario šilėlis skamba pačiais įvairiausiais balsais: nuo čiulbančių paukščių iki baubiančių briedžių, nuo besijuokiančių vaikų, kurie, tėvų vedami, tipena Jūsų apdainuotais, anykštėnų numylėtais šilėlio takais, iki įsimylėjęlių, tyliai šnabždančių meilės žodžius. Visiems čia gera, širdį glosto, graudina... Taip pat norėčiau pasidžiaugti, jog turime galimybę pasivaikščioti medžių viršūnėmis bei pamatyti šilėlio grožybę nuo medžių lajų tako. Manau, jog aukščiausias lajų tako taškas būtų ir Jūsų mėgstamiausia vieta stebėti miško platumas, Šventosios, Šlavės bei Marčiupio vingius...

Kai perskaičiau Jūsų „Anykščių šilėlį“, mane apėmė nenuvaldomas noras pažinti savo kraštą. Taip pat panorau pasinerti į kūrybą - rašyti. Negaliu pasakyti, kas įkvėpė labiausiai - Jūs ar šilėlis, bet kasdien jaučiu norą rašyti, kurti bei dalintis savo kūryba su kitais. O svarbiausia – noriu kurti lietuviškai ir kurti Lietuvai. Aš esu dėkinga Jums ir didiesiems Lietuvos poetams bei rašytojams, kurie okupacijų laikais nepabūgo rašyti sava kalba ir skleisti jos svarbą kitiems. Tikiu, jog atsiras daug kūrybingų žmonių, kurie pratęs Jūsų darbą ir dar kartą įrodys, kokia graži mūsų kalba. Vienas iš tų žmonių norėčiau būti aš. Esu tikra, kad ir Jūsų poezija bus neužmiršta. Juk ji – didinga poetinės lietuvių kalbos pradžia.

Mūsų šalis nebūtų tokia stipri be didžiųjų rašytojų, kurie išaukštino Lietuvą, jos kalbą ir žmones. Dėkoju Jums, Poete, kad parodėte, koks stiprus gamtos ir lietuvių ryšys, koks neaprėpiamas mūsų miškų grožis ir kaip atsakingai mes turėtume tai vertinti. Ačiū Jums ir už tai, jog Anykščių vardas pasklido po visą pasaulį – Jūsų poemą, išverstą į 20 pasaulio kalbų, gali skaityti japonai, prancūzai, ispanai, britai, korėjiečiai... ir stebėtis, kad yra tokia nuostabi vieta pasaulyje, verta, kad apie ją žinotų visi: nuostabus šilėliu alsuojantis miestas Anykščiai ir puiki šalis Lietuva. Tikiuosi, kad Jūsų kūryba žavės ir įkvėps dar ne vieną lietuvių kartą ir toliau skleis meilę mūsų šaliai. Aš pažadu, jog kaskart, įžengusi į mylimą šilėlį, vis prisiminsiu Jus bei Jūsų žodžius: „Tai toks miškas traukęsis per Lietuvos žemę,/ Visi plotai žaliavę pavėne aptemę,/ Visos buvę viršūnės vienybėn suspynę,/ Kaip lietuvininkų širdys int vieną tėvynę.“ Ačiū Jums, Poete.

Širdingai,

Gabrielė Grimžaitė, Anykščių Jono Biliūno gimnazijos III d klasės gimnazistė